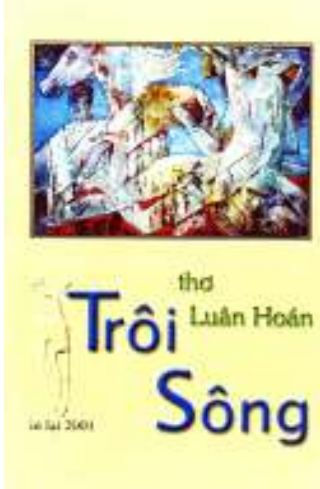


TRÔI SÔNG

Luân Hoán



Trôi Sông

thơ Luân Hoán

Văn Học xuất bản năm 1966

Thơ tái bản năm 2001

với tranh bìa Nguyễn Khai

trình bày Song Vinh

phụ bản: Thái Tuấn, Rừng,
Khánh Trường, Đinh Cường,

Trịnh Cung, Vũ Thái Hòa

Chăm sóc ấn loát: Lê Hân

*thả lòng theo gió trôi sông
nở thơm đôi ngọn phù vân bên đời*

LH

Đẩy Đũa Mấy Lờ

người từ tám hướng

đi ngang

bốn phương

sẵn dịp lang thang chốn này

mời

ngiêng vai, nhướng lông mày

mũ khăn vẫn đội

guốc giày vẫn mang

bước vào...

từng bước thanh nhàn

chẳng cần

nhón gót

khẽ khàng

hồ nghi

từng đường hoa dưới chân đi

không mìn bầy, chẳng có gì

ngoài ra:

một vườn, chim đứng dang hoa
một nguồn nước nhú dòng ra sữa vàng
và tôi
(có thể mơ màng)
là thân sinh của sữa vàng, chim, hoa...

lượm tôi lên
ngắm qua loa

giữ tâm bình lặng
thế là
cảm ơn

sợ tở vừa lột trong lòng
sợ tình được thở vài năm
cũng là

tôi tan vào được bao la

Nhập Thế

hành trang vài bộ áo quần
một xấp giấy trắng lưng khùng vai mang
con đường bụi nắng chang chang
vuốt mồ hôi bước hoang mang theo đời

giọng chim đuổi gió bên đời
nghe ra trời đất đón mời, curu mang
vẫy tay chào cõi địa đàng
tôi mang quốc tịch da vàng tóc đen

mỗi ngày đùn một vết nhăn
trong vòng máu nhược tiểu hoen nổi buồn
lớn khôn theo những vết thương
vẫn tâm nguyện thở cùng hương đất trời

hết lòng gia nhập cuộc chơi

Trên Chặng Đường Tản Cư

1.
ra đi vào nửa đêm
trăng vừa lặn một bên
trời trải sao lấp lánh

đêm từ từ mông mênh

nằm ngửa giữa khoang ghe
lắng nghe mái dầm tre
chao nghiêng vào sóng nước
trôi lụng chụng e dè

mẹ ngồi ẵm em trai
bỏ lọt tiếng thở dài
rơi qua dòng tóc dính
hương thơm chiếc trâm cài

chị ngồi gằn mũi ghe
hai bàn tay run che
không nổi giọng thút thít
ngắm thắm vào bờ tre

ghe trôi trôi êm êm
nhưng nhúc đàn sao đêm
bò lặn theo hộ tống
buồn buồn tôi ngủ quên

2.

chạng vạng vừa chạm chân
mặt đất loang tiếng ngân
ếch nhái cùng giun dế
kéo trời đất lại gần

tôi ngồi trong thúng tre
nắm quai giống lắng nghe
tiếng cú cầm chừng nhắc
- coi chừng con ma le

đòn gánh chọt trở vai
vừa đi vừa ngáp dài
bác phu không cần biết
tôi són đáì hoài hoài

chị Kim Anh ra sao
đang khóc hay chiêm bao ?
đầu sao ngồi thúng trước
cũng bớt sợ ma vô

bác phu lằm lũi đi
đêm bàn tính rù rì
hàng cây thòng nhánh vói

đợi miết, chẳng thấy gì

3.

bác phu chùi mồ hôi
lên vành mê nón tời
co chân chạy lúp xúp
theo nắng xuống chân đồi

đèo Le, ơi đèo Le
con gió chỉ lăm le
vương đâu chưa chịu thổi
tan bớt thôi nắng hè

tôi ngồi mở nút phơi
lỗ rún không được lời
động bao nhiêu là đất
mảnh ra vài cục chơi

bác phu vấp phải con
cuốn chiếu đỏ no tròn
thúng chao, chụp quai giống
tường té, tôi hết hồn

đèo Le, ơi đèo Le
ai nhuộm đất vàng khè
lắng tai không nghe thấy
ai nói, ngoài tắc kè

4.

và khi qua Đông Bàn
tôi dòm thấy dân làng
có nhiều ông có chừa
khoe cái bụng vàng vàng

tôi yêu nhiều giọng chim
bay bướm lẫn tự nhiên
tôi thương nhiều loại bướm
phát phơ mê tình duyên

tôi cũng mê nhiều hoa
bờ bụi nở nhỡn nha
huệ rừng hay đủ dẻ
hương quán quít như là

mỗi ngày mỗi thặng dư
chân tình ở trong tôi

hẳn nhiên nhờ có được
trên chặng đời tản cư

Tiên Phước 1946

bốn hướng mù mù mây giáp đất
thọc tay xuyên thủng, xé không ra
ngùn ngụt khí hàn trời mặt đất
máu tưởng chừng như đọng dưới da

rừng dạy cây vươn cành tự tại
chen vai dựa bóng thờ vào nhau
nghìn năm chuyên bước không dọn nét
âm thuận, dương chuẩn tận ngàn sau

hương núi lừng lừng nuôi hổ sói
đá chồng đá dưỡng đẻ giun sinh
mạch suối man man dòng nhạc tấu
chim gọi tình nhau âm tái sinh

Tiên Phước đội trời nghênh ngang đứng
tôi chào ra mắt thuở lên năm
lòng như vạt đất mời cây mọc
xin gọi lại một lần, thay viếng thăm:

cây quế, cây tiêu, cây đủng đỉnh
cây ui, cây ráy, cây dầu lai
cây mây, cây son, cây lật mát
rau sung, rau má, cải tàu bay....
còn bao tên gọi không kịp nhớ
vẫn trở hoa trên gót chân ngày

lòng như nhánh đậu cho chim hót
thả giọng lại xem những cánh bay
bìm bịp, cú mèo, vàng anh, khướu
họa mi, chát quạch, sáo, bù chao...
những tiếng hót vàng chưa tên gọi
đang thổi âm thanh đến cõi nào ?

lòng như ổ ấm trùm muôn thú
mái gằm, bò cạp, vắt, đĩa, mang...
hiền lành, hung dữ đề huề sống
ngôn ngữ riêng : chung một diễn đàn

lòng như thảm bạch mời ông lão
búi tóc tròn vo một củ hành

hai ngón cái chân còn quay lại
tìm nhau trong bước ngại đi nhanh

Tiên Phước ôm tôi năm bốn sáu
xưởng chè rộng bỏ gió tan hoang
úp lưng trong mái đình Tiên Hội
tôi vẽ i tờ xuống mấy trang

củ lượm mấy que dòn cho chị
chà là mấy nhánh bẻ cầm tay
trái sim mập ú như bụng nhộng
vui miệng lai rai cắn cả ngày

đi xuống đi lên đồi tiếp núi
con đường đủ dè gọi băng quơ
sông Tứ Hoà xanh lòng đá lát
ba năm năm chưa nổi bao giờ

Tiên Phước buồn ơi, tôi đã bỏ
con cá lia thia, con rạm đồng
con gà tự túc lông chưa đủ
sấm chớp ào ào chiều mưa đông

tôi đã đi rồi, tôi xuống núi
một lần ghé lại cũng đành không
bom có đội nhằm vào bụi duối
lời con rắn mỗi thuở tôi chôn ?

Cùng Đá Tiên Châu

tôi đứng cùng với đá
trên ngọn đồi thông dong
chúng tôi không ai nói
nhưng nghe nhau thì thâm

đá rằng, không phải đá
hòn nhiên đứng ngàn năm
tôi rằng, tôi không phải
sống suốt đời động tâm

đá rằng, không phải đá
hạnh phúc một đời cam
tôi rằng, tôi không phải
lăn miết đời long đong

Một Ngày Ở Núi

buổi sáng đi vào núi
gặp được một con chim
lặng lẽ nhìn chim hót
lòng vô cùng bình yên

buổi trưa đi vào núi
gặp được một bụi hoa
lặng yên nghe hoa nở
lòng vô cùng bao la

buổi chiều đi vào núi
gặp được một bà tiên
đang biến thành con cú
lòng chột hiên vô biên

Cái Thời Lên Tám Ưa Quên

tối ngủ quên rửa chân
đắp chiếu nghe mùi phân
giận con chồn lấu cá
chỉ cho đập bộ lông

sáng dậy quên đánh răng
hơi thở như đóng phèn
xác cau khô mấy cái
trong túi áo cần nhân

xé chiếu quên ngủ trưa
con mắt tưởng như thừa
nhắm riết vẫn nghe thấy
ve gọi ngoài phen sưa

Nhắc Tôi Một Chút Mẹ Hiền

thời ở núi mẹ tôi buôn bán
mua tiêu, chè, quế, mật vân vân...
bán đá lửa, kaki, giấy, bút
đòi thông dong bồng lằm phong trần

mỗi buổi sáng với mo cau com vắt
mẹ ra đi cùng cô cháu mười lăm

cháu gánh bầu, di xách cân lủ thủ
lội buôn xa lẫn với xóm làng gần

rồi một bữa mẹ hiền tôi bị bắt
bị tịch thu sạch sẽ chẳng còn chi
rương tín phiếu tám bánh xe bằng gỗ
bốn công an đến vui về đẩy đi

mẹ không khóc, không cười, không than thở
phơi tóc dài nằm đọc Lục Vân Tiên
con chim khách đến sau nhà lên tiếng
ba về thăm, đầu đó lại tự nhiên

mẹ chưa thể bỏ được nghề buôn bán
vẫn cầm chùng theo ngày tháng đi quanh
tôi ngày ngày ngồi phơi trên bậc cửa
ngóng mẹ cùng cái bánh ú xanh xanh

Người Bạn Ngoài Bụi Cây

nhiều buổi sáng tôi nhìn con rắn mỗi
cứ loanh quanh bò trong bụi chè tàu
nơi tôi trốn mỗi lần phi cơ Pháp
đến u u...bay lượn ở trên đầu

con rắn mỗi mấp tròn vo, nung núc
ló ra dòm chút nắng lại quay vô
đuôi của nó hình như hơi ngắn ngắn
những ngón chân chùng như có hơi thô

con rắn mỗi đã cùng tôi kết bạn
tôi ngày ngày cho nó những hạt cơm
nó mỗi bữa chịu bò ra cho tôi ngắm
ngồi giữ nhà cũng đỡ cô đơn

nhưng một bữa chờ hoài không thấy bạn
tôi chui vào rồi lại rúc ra
bụi chè tàu xanh um sạch sẽ lắm
chẳng dấu gì bất ổn đã xảy ra

thế nhưng mãi về sau tôi không gặp
anh bạn hiền, con rắn mỗi của tôi
năm bảy bữa cơm phơi khô nắng bụi
tôi lượm lên nghe hột hắng trong người

Những Góc Rừng Khó Quên

1.

rừng hỏi núi khi nào gió đến
núi hỏi rừng gió đến làm chi ?
rừng ẩm ớ ngó sâu vào núi
núi ngại ngừng lẳng lẳng quay đi

2.

đầu suối đá có con beo lớn
tối tối ngồi chờ dọa người qua
mòn cả đất không ai qua lại
con beo buồn dọa bóng trăng sa

3.

vườn ở núi có nhiều cây quế
quế trong vườn hôm nọ có sâu
sát gốc quế tróc đi chút vỏ
trên gốc già dính cái răng sâu

4.

mẹ bữa nọ thấy con bị sún
hỏi nhẹ nhàng : bỏ chiếc răng đâu ?
quăng nóc nhà, nếu là răng dưới
răng hàm trên, ngoài gốc quế chớ đâu!

Những Buổi Trưa Xanh Ở Tiên Châu

bóng nhà tranh ngã bậc thềm
nắng Tiên Châu rộng, bông bèo bủa vây
chân trên phản bụi đóng dày
ra lu nước rửa, vào tay gói nằm
bốn bên phen mỏng gió lồng
tò vò tha cục đất vòng vòng bay
ve tha thiết ngợi ca ngày
hạ xanh phơi phới cỏ cây ửng vàng

thiu thiu mắt khép mơ màng
L 19 khăn khăn giọng ru
ùu...ùu..lê lét ùu..ùu...
mơ hồ tiếng chuột nhắt thù tạc, say
nghe chừng đầu nặng cánh tay
trở thân, trực nhớ dạ dày run run

muốn ăn, ngại dậy quá chừng

nằm com bên nhúm muối vùng nằm im
thằng em, xách ná tìm chim ?
vác sào mù mít đang tìm ve ve ?
mái tranh dột giọt nắng hè
nỗi buồn vô có đang đê xuống vai
đất lời mẹ ở vành tai :
-" giữ nhà, nhớ chớ nằm dài, ngủ quên !"

chênh vênh nắng trải chân thêm

Những Buổi Trưa Trắng Ở Hòa Đa

nằm dài dưới nền ciment
nghe hơi đất mát thấm dần vào da
gió nồm từ lũy tre già
cống nửa cái nóng Hoà Đa đi rồi
lưng trần rịn giọt mồ hôi
đủ vừa nhớ trực nhiều nơi đang chờ...

Cổ Mân lạnh lốt Chèo-Mào
xóm Trong, xóm Lưới...ngọt ngào Chia-Vôi
Miếu Bông, chợ sắp tan rồi
dòng nước Bến Lội đang hồi rút quân...

chống tay ngồi dậy lưng khùng
giọng-ru-em phía nhà Trung chảy vào
ai trông xanh ngọn ca dao
để man man muốn chiêm bao cả đời

con Thần-Lấn vụng chân, rơi
trúng ngay giữa giấc buồn tôi, tỉnh liền

nắng trưa chờ chật ngoài hiên

Những Buổi Trưa Tím Ở Tam Kỳ

nắng khoan thủng ngọn lá bàng
đụng con Cà-Cường, đụng hàng Keo xanh
đụng tôi đang ngủ ngon lành
giữa hai "coi" vồng đỡ nhành ca dao

đưa tay bốc hạt nắng đào
xoa trên mặt rửa vết cào chiêm bao

trưa Tam Kỳ ngã mũ chào
tôi che tay ngáp, thay đồ đi ăn
con đường mời bước chân quen
mì vàng Lợi Ký, kẻ răng còn nong
miệng nhai tận tiện như lòng
cuộn Thu Thuyền nuốt giữa dòng thơ hoa

mê em cho đỡ nhớ nhà
mê em cho biết rằng ta lớn rồi
mười ba tuổi, đâu phải chơi
vòng vòng một chặp hết đời như không

ngó ra đường nắng mênh mông

Những Buổi Trưa Hồng Ở Phước Ninh

trưa dày tiếng thở cái lương
từ nhà Phước Lý tìm đường chui qua
tôi nằm nép sát chậu hoa
mà trốn không khỏi cơn ma buồn buồn
sáu câu vọng cổ như tuồng
trường giang bát ngát ngọn nguồn man man
thơm lừng hồn vía niềm nam
bốc từ cổ đại lang thang bay hoài
ghé tôi như những lần rơi
bầm tan mới ngấm đủ ai oán tình
trưa hồng sáng hạt chân kinh
từ tay bé Lý Phước Ninh vãi vào

tôi nằm mở mắt chiêm bao

Văn Văn Cho Một Thời Tinh Ranh

1.
ba mươi, mừng một, ngày rằm
lén theo cô bác viếng am, miếu, đền...
rình cho hương khói bông bênh
người, thần tâm sự liền khều đĩa xôi
rủ vài thằng nhóc lên đồi
ngắm trăng rỉ rả của trời đất cho

2.

một con heo nọc về làng
nói đuôi lữ trẻ chàng ràng theo sau
con heo chẳng biết vì đâu
chồm lên con khác đánh nhau toi bời
không biết cuộc chiến đến đâu
đám ranh bị đuổi chụm đầu hỏi nhau

3.

hột mực leo trên lông nheo
chẳng phải bụi cát đã trèo vào đầu
chỉ vì theo trẻ chẵn trâu
xỏ cây khiêng chó dính nhau ngoài đường
thụt thò, thò thụt như tuồng
heo mới nứt mắt trong chuồng chạy quanh

Tiên Châu Chiều Cuối Năm

vòng cải đầu sân chớm trở hoa
buổi chiều nắng muộn gió se da
trời xam xám ngủ trong mây ướt
đất ngậm cam phơi dầu chân gà

bó gối, tôi nghe tiếng thờ tôi
ngón chân-cái đỡ một con ruồi
cánh rung thỉnh thoảng, chừng suy tưởng
chừng nhớ nhưng về ai đó thôi

tôi trở thế ngồi, ngó vẫn vợ
đầu kéo con nhện thả sợi tơ
buông mình lơ lửng bơi lên xuống
thong thả tìm vui giết thời giờ ?

tôi trở về tôi, bẻ ngón tay
chẳng biết đời đang mất một ngày
tiếng chân quen thuộc chạm đầu gối
thơm trái tim thơ đáng mẹ gầy

Ngồi Chơi Ngoài Gò Mả

buồn, tôi ra gò mả ngồi
nhìn bia mộ đứng giữa trời chênh vênh
liếc đọc thăm những cái tên
chẳng quen, chẳng lạ lem nhem nhạt nhoà

con người bỗng hoá con ma
con ma rồi sẽ hóa ra con gì ?

con gì cũng chẳng hơn chi
con người biết nói, biết đi, biết buồn

vu vơ nghĩ, chợt hết buồn
đứng lên phui đất như tuồng khôn ra

mai tôi chết, không làm ma
quyết làm cho được đóa hoa bốn mùa

Sáng Mừng Một Thời Lên 11

tôi dậy theo trầm hương ngát bay
đưa tay lên gối tìm đôi giày
đầu mền tuột khỏi vòng vai nhỏ
lọt khói trà cha đang tro tay

búng nước đầu tiên tê cả môi
hai tay vuốt má nước bay hơi
rùng mình một cái tan ngay lạnh
tôi lớn lên thêm một tuổi rồi

bộ áo quần xanh màu lá cây
thắt lưng nhựa láng bút nịt dày
bê rê đen lệch trên vàng trán
tay thọc túi quần, tôi bảnh thay !

thả bước chân ra đầu ngõ trông
lá cờ phướn lượn giống con rồng
đường sương chưa có ai qua lại
để thấy lòng tôi đang trở bông

rồi pháo, rồi tia nắng sớm mai
dẫn tôi lững thững ngóng chờ ai
chợt già hơn bạn cùng trang lứa
bởi chiếc tầm ai gắn lỗ tai

Phiêu Lưu

theo con Dê Mèn, Tô Hoài
tôi lên chiếc lá trôi dài mặt sông
bềnh bồng mây nước thông dong

hồn treo đầu ngọn gió không chỗ về

căn giọt mưa nuốt tình quê
cầm hơi phiêu lãng sơn khê, địa đàng
lòng thơm linh kính hành trang :
bình vôi, gò mả, miếu, am, đình, chùa
chống tre, chòi lá, gáo dừa
phân trâu, bùn đất, mặt cưa...bềnh bồng
con cu, con sáo, con nhông
ngàn con chim nổi cánh, lòng theo tôi

lang thang chợt đụng cồng trời
giật mình ngó lại, đang ngồi dưới trăng
trên tay nặng cuốn : "Đế Mèn
Phiêu Lưu Ký" của nhà văn Tô Hoài

lùng khùng lại mở sấm soi...

Rằm Tháng Tư, 1959

mẹ mắt đung rằm tháng tư
xác mòn môi ngấm từ từ khói hương
con vòng tay đứng cạnh giường
mặt mày khô ráo, bình thường như không

con thần lẫn ngấm bình bông
bồng nhiên chặc lưỡi, buồn lòng liếc ngang
hiên ngoài gió chở trăng vàng
nhập vào khe cửa cư tang cho Người

dòng kinh siêu độ ngậm ngùi
ai tụng ? không phải lòng tôi đâu mà !
tiếng chuông mõ mơ hồ xa
loãng tan như giọt lệ va xuống lòng

con đứng ngơ ngác, trời trông
căn buồng hư ảo mệnh mông lạnh lùng
chập chòn cánh muỗi ngập ngừng
còn về xin giọt máu buồn mẹ chẳng ?

trộn tình vào những vệt trăng
ướp thơm xác mẹ vĩnh hằng siêu sinh
đời con đi, chẳng một mình
bởi trong hồn vẫn hiển linh mẹ nằm
rằm tháng tư, Phật trong con

Lăng Thơ Gởi Trường Trần Cao Vân Tam Kỳ

nhớ Tam Kỳ là nhớ trường Trần Cao Vân
một miếng đời tôi đã có lần
bốn tám giờ hơn ngồi bên cửa lớp
tay ngủ trên bàn mắt chạy ngoài sân

nhớ Trần Cao Vân nghĩa là đang nhớ
cái trống, cột cờ, tiếng guốc trong hiên
con chim sẻ nâu nghiêng đầu ngó nắng
nhánh tóc đen mun che mặt làm duyên

nhớ Trần Cao Vân nghĩa là đang nhớ
một câu Đà thành bị chuyển trường xa
mới nứt mắt ra đã toan mê gái
để bị cách ly, phạt phải xa nhà !

nhớ Trần Cao Vân nghĩa là đang nhớ
chí quyết đòi về lãng học làm reo
những mắt bồ câu quay đầu ái ngại
lòng chọt chao nghiêng giữa ở hay về

bốn tám giờ hơn trong đầu niên khóa
có đủ trở thành một cựu học sinh ?
xin phép cho tôi gởi về đầu cổng
một lăng thơ qui tạ lỗi, tạ ơn

Một Lần Về Liêm Lạc

mẹ ngồi im như ngủ quên
gió lùa cửa mở ngó lên : con về
nụ cười phá vỡ cơn mê
mặt con chọt sáng bốn bề phòng không

đưa tay mẹ ngỡ như bông
thằng con hư của chò mong đã về
lặng nghe tay mẹ vãn về
âm dần thớ thịt rong rêu bụi đường

đi ngang đi dọc trong vườn
đi quanh sân gạch, rờ tường, đánh hơi
nơi nào tôi cũng gặp tôi
nơi nào cũng gặp đủ người thân yêu
nơi đây cha đọc truyện Kiều
nơi đây em dán con diều lá sen

nơi tôi nằm đợi đòan lãn
roi tre để bỏ tật quen vắng nhà
ơ kia, phân vịt, phân gà
ơ kia, vựa trầu, cây cà, cây chanh...
lượm lên được miếng mảnh sành
nhìn ra thấy chú vàng anh năm nào

mẹ sờ thử phải chiêm bao
thằng con giang bạt kỳ hồ đầy thối
xếp bằng trên phản tôi ngồi
nhìn mẹ móm mém nhai trầu mà thương

Nghêu Ngao Mua Tình

một mình qua phố chiều mưa
tôi còng lưng đập tìm mua tình người
lượm thăm từng vụn tin vui
chất chiu ủ kín đọt cười chớm xanh
mưa ào ào bủa vây quanh
run tay vuốt mặt lạnh tanh bốn bề

em ngồi đâu, mái tóc thề ?
vòng *ruban* tím theo về ai chưa?
đập diu bong bóng nước đưa
câu thơ ngày nọ cũng vừa đến nơi

tôi đi lững thững bên trời
porte-bagages nặng vốn lời nhân sinh
thầm thương cho nhúm thơ tình
em chưa chịu thả chân linh hiển vào

chiều mưa, gió bạt lời rao
vào sâu trong giấc chiêm bao em nồng
vậy là em biết phải lòng.

Chiều Phố

chiều chiều, mặc *jupe-serrée*
mang giày gót nhọn lượn xe, liếc người
sợ tình thả lỏng chân vui
cho ngọn gió đủ thơm người đứng hong

vai nghiêng theo nhánh đường vòng
đôi găng lụa bạch bành bồng nắng chao

nguồn hương thuốc lá cõi nào
mon men rủ đến cúi chào ngón hoa
chờn vờn, lấp ló, la cà
nằm nì trông ngọn thi ca sống cùng

dịu dàng chiều đẩy sau lưng
bềnh bồng ngọn tóc thanh xuân bên trời
vòng solex lướt thành thơ
vô tình dẫm chiếc bóng ngời ngóng theo
phố chiều vương hạt bụi treo

Qua Ngõ Mỹ Nhân

1.

rập rình qua ngõ Minh Xuân
liếc cho đỡ nhớ dải lưng lụa vàng
nhìn nghiêng, nắng gác hành lang
nhìn xéo, nắng giữ hai hàng sứ xanh
long lanh mắt vượt qua thành
vén màn hỏi nhỏ bức tranh treo tường...
âm thầm gửi tặng mùi hương
lên bàn tay vải tiếng dương cầm buồn
lòng tôi phiêu lãng mười phương
bồng về ở trọ trên trường túc hoa

2.

thắc thỏm qua ngõ Như Thoa
vòng cung Độc Lập nổi qua Bạch Đằng
phóng mắt lên nóc lầu đen
lên bao lon rọi thay trăng Sơn Chà
trầm hương từ cõi thịt da
trái xanh ngọn gió ngấm ra sông Hàn
bàn tay cầm vọt bóng bàn
lỡ cho ai nắm lăm vàng tình thơ
tôi ngòi dựa gốc cây mơ
hoá thân thương nhớ thành tơ bắc cầu

3.

e dè qua ngõ Trần Châu
cây vông đồng đứng phía sau nhắc chùng
bởi ai lỡ thắt giây lưng

lên voi làm sống bà Trưng thuở nào
cho tình thức cũng chiêm bao
cho tình ngủ cũng nhà thơ nhớ đời
hàng rào chẳng phải mỏng tơ

ném thư không tới, vói lời chẳng qua
thôi đành làm đóa sao sa
roi hoài chẳng lọt nóc nhà hoa lan

4.

ngập ngừng qua ngõ Lâm An
mưa đông hộ tống hai bàn chân thơ
tưởng như đang đến nhà thờ
thủ lời xưng tội vẫn vợ trong lòng
lỡ quên hái bầy nhành bông
ngửa tay hứng giọt mưa trong ngõ là
cô em chưa vướng vòng hoa
chuỗi kim cương nước khác xa mọi người
trông qua cổng, thấy em cười
Chúa tha tội yêu người sau lưng

5.

lò dò qua ngõ Bích Quân
giú bàn tay ở túi quần, đăm chiêu
loanh quanh trong bóng xâm chiều
nghe chân mày thả lời phiêu bồng chào
ngư ngơ dừng trước cổng vào
dòm anh khuyến rất bánh bao cau mày
co chân buộc lại giày giày
tam sông, tứ núi...chút này ngán chi
ngại em...lững thững quay đi
bâng khuâng ngoái lại chung qui cũng là

6.

mon men qua ngõ Thu Hà
đầu loi chân đạp cổng nhà cũng qua
nắng chiều đang thở trên hoa
hình như có bóng thướt tha vói nhìn
quay đầu xe lại, khó tin
nụ cười thơm ấy vô tình thật sao ?
gáy ngà đỡ mái tóc cao
rõ ràng có hạt bụi thao thức nằm
váy thơ đang độ thông dong
chiếc xe đạp bỗng phải lòng quên đi

7.

tà tà qua ngõ Quỳnh Chi
hai hành lang gió thắm thì quanh năm
nắng không vào lọt chỗ nằm
hạt thơ đâu dễ bén mầm bên hoa
mê người nhớ cái ngã ba

Đông Kinh Nghĩa Thục rẽ qua Nguyễn Hoàng
ba nhánh xuân sắc đoan trang
có khi nào thấy anh chàng ngu ngơ
chỗ nào véo cũng ra thơ
yêu ai chưa biết vu vơ để dành...

8.

phát phơ qua ngõ Thúy Oanh
một gian cư xá long lanh mắt cười
ai cho phép một con ruồi
yêu người hoá điểm son tươi bên cầm
trang Kiều mở dưới gối nằm
thơm lòng hương tóc trắng rằm ngủ quên
cánh tay tròn mướt tơ mềm
làm sao dám gối chỉ thềm vu vơ
lỡ mang bệnh nghiện làm thơ
ngại chi đôi phút bất ngờ tà tâm

9.

bâng khuâng qua ngõ Ái Cầm
chợ Cây Me ngó, thì thâm trên vai
chàng này coi cũng bảnh trai
tiếc rằng thiếu bước chân dài trở hoa
phòng hồng đã chập tiếng ca
một nhà thơ ở phương xa đã vào
trời thừa bao nhiêu vị sao
thừa thêm vị nữa chẳng sao đâu tình
vẫn vơ vào cõi u minh
Tây cười dưới mộ giật mình làm tỉnh

10.

lờ khờ qua ngõ Diệu Minh
trèo tường sân vận động nhìn mây bay
nhạc luôn theo những ngón tay
xoay lưng ong những vòng quay vật vờ
dáng hoa đài các thanh cao
bước dần ra khỏi vạt thơ mê tình
lâm bâm tụng một câu kinh
một câu kinh trị thất tình vô ngôn
ngó quanh trời đất vẫn tròn
ngả lưng đánh giấc thả hồn lưu linh

11.

lừng khùng qua ngõ Phước Ninh
lolita hiện hiện linh cười cười
giá búng được cánh môi tươi

lấy thơ lấp lại cho đời khỏi ghen
tình yêu là cái mặt bằng
xây bao gác gió lầu trắng, vẫn thừa
hôn nhau từ sáng đến trưa
từ chiều sang tối vẫn chưa thom lòng
đường Phan thanh Giản cong cong
cái chân đứng lại, cái lòng băng khuâng

12.

buồn buồn qua ngõ mỹ nhân
Quý Phẩm, Thạch Trúc, Ý Vân , Bích Hà
Xuân, Đông, Hồng, Phú , Phước, Nga.....
những môi, những mắt, những da thịt nồng
những vòng đất biết trở bông
thuận, không, tôi cũng đã trông ra thơ
dài đời trôi nổi phát phơ
sờ trong ngực áo vẫn thao thức tình
gởi người thánh nữ siêu hình
nụ hôn này để tạ tình thế gian

nguyện đem theo xuống suối vàng

**Vừa Đi Vừa Làm Thơ Trên
Đường Quang Trung**

1.

lang thang đi dạo cả ngày
con đường nhẵn gót ngọn cây nhẵn mày
thuộc lòng từng nhúm bụi bay
đâm ra chán ngấy cái thầy vô hồn
sờ tay chợt thấy như còn
câu ca dao, chợt bồn chồn không yên

2.

không đi xuống phố thấy buồn
nhưng đi xuống phố như tuồng buồn hơn
con đường, nhân ảnh chập chờn
ngôi nhà, ô cửa chờn vờn nhân sinh
đi đâu cũng gặp chính mình
với ưu tư đã tượng hình bên trong

3.

vẫn vợ ngó lá trên đầu
lá xanh chen với lá sâu lá già
lá xanh phơi phới mượt mà
lá sâu khúm núm lá già co ro

tôi đi cổ rụt vai so
sâu noi trong bụng, già thò mặt phơi

4.

con đường mang tên Quang Trung
cái tên cả nước dùng chung, bình thường
ở đâu cũng có Quang Trung
nhưng không đâu giống Quang Trung chỗ này
chẳng phải vì có nhiều cây
đặc biệt ở chỗ : mỗi ngày có tôi

5.

cũng chính trên con đường này
cái xe đạp vật tôi trầy tay chân
nhớ lần mới nắm *guidon*
ngón tay cứng ngắc cái mông nặng nề
tội nghiệp cả hai bờ lẽ
bị tôi đo đến đá ê, đất bằm

6.

hướng này đường dẫn đến sông
hướng này đường dẫn đến hông ga và
ngôi nhà có một con ma
hớp hồn tôi thuở đỏ hoa phượng buồn
hụt người, được thú-dễ-thương:
thành phu công lộ đo đường không công

7.

trăm vạn lần qua đường này
mỗi lần đều thấy đổi thay diệu kỳ
lắng nghe thử gió mách gì
gắng tìm hiểu bụi có chi phạt lòng
đường ơi, có hiểu ta không
ngươi như một mạch máu hồng trong ta

8.

con đường có sáu ngã tư
hai ngã ba với một tôi nối vào
ngã tôi là ngã chiêm bao
ngã tôi là ngã dẫn vào tình yêu
em đừng sợ mất giờ nhiều
một đời đã đủ mọi điều hiểu nhau

9.

đường này dẫn tôi đến đâu?
Tam Tòa, Ga Lớn, Thanh Châu, Thuận Thành...

Thanh Bình, Thanh Hải, Thanh Thanh
(*Thanh Thanh là cái nguyệt danh, hồ đồ*)
cuối cùng vạt đất Thanh Bò
mới thừa công lực đá nhào, tôi đau

Hẹn Em Bên Đường

nắng xô bóng ngã xuống đường
chiều rồi, chuẩn bị người tôi thương về
tôi ngồi vẽ cái chữ P
lên chân trụ điện, chỉnh tề chờ em

chờ em không để gọi tên
chỉ để liếc mắt một bên hông và...
cái lưng
khi em vượt qua

nếu trời có gió thật là thần tiên
hai tà áo trắng bay nghiêng
khoảnh lưng da sấp ong hiền, hiện ra
lần giây lưng ẩn nhạt nhòa
thế thôi
em đã vượt xa mắt rồi
đứng lên, tôi trở lại tôi
thảnh thơi về ngược hướng nơi em về
giữ nguyên được vẻ chỉnh tề

Chim Xanh

tặng Lam Hồ

hình như ta làm chim xanh
nói em và bạn ta thành đủ đôi

đem mưa về với nắng rồi
bỗng dung nghi ngại trò chơi của mình

dẫu rằng lòng rất thật tình
vẫn còn nuối tiếc bóng hình vu vơ

bạn gái em mê nhà thơ ?
chỉ là thi sĩ vẫn vợ yêu đời

đâm ra mắt hết cả đôi
chỉ còn cây bút cồng lời băng quơ

em là người yêu Lam Hồ

ta là người của bất ngờ thấy ra
con chim xanh mắt nụ hoa

Cái Dằm Đầu Tay

chép và đóng trăm bài thơ đã viết
gởi tặng em thay lời nói tỏ tình
em đón nhận với môi cười mắt liếc
ngày qua ngày nhí nhảnh làm thình

sau mỗi buổi tan trường tôi thường ghé
nhà em chơi thân mật tự nhiên
mẹ em đã thuận theo điều đoán biết
nụ cười thơm trong đôi mắt thật hiền

trước bàn học ngó ra hàng hiên nắng
em thường ngồi thả tóc một bên vai
đầu cán bút thường ngập ngừng bên miệng
em nhớ ai hay suy nghĩ làm bài ?

tôi quen thói ngồi cạnh bàn, góc trái
chẳng vươn vai cũng đủ chạm tay em
em làm nũng khoe dài năm ngón biếc
sợ hương bay, tôi mở vở đập lên

em khúc khích :- cái anh này rõ nghịch
ngón tay tui đâu phải cây cà rem
sợ hờ gió chảy ra nên úp lại,
không dám nhìn, tui giấu biệt cho xem !

tình lụng chững dễ thương đi như vậy
có ai ngờ tôi chột vụt lớn khôn
ngồi đọc lại những bài thơ ngớ ngẩn
quá non tay đâm xấu hổ bòn chòn

thiếu tế nhị, tôi tìm em đòi lại
không trình bày một chút xíu lý do
mà cho đầu phân trần khô cổ họng
em cũng cho nọy biện, giả đò

em lánh mặt, còn tôi lo viết lại
cuộc tình vàng cứ thế hoá ra tờ
mẹ em hỏi : - làm chi cho nó khóc ?
tôi giật mình về gom đốt hết thơ

thơ đã cháy và ngọn tơ cũng đứt
không một lời thử vói lại cầu may
em tự ái và tôi tin rất dại :
để yêu người phải biết chút đắng cay !

chút cay đắng quả nhiên là quá nhỏ
như cái dằm thỉnh thoảng xốn vài giây
cái dằm nhỏ nhưng vô cùng lì lợm
vừa xốn nên để rớt những dòng này

Bằng Hữu Thân Tình

*tặng Châu Văn Tùng
và Hoàng Trọng Bản*

buổi sáng uống cà phê
buổi chiều uống trà cúc
Thành Ký, Diệp Hải Dung (1)
quần quanh đời thế tục

ta tập làm câu thơ
gởi chơi, báo đấng thật
ngon trớn đậm phát phơ
thành sinh ra cô tật

hai bạn vẽ lãng nhăng
tranh sơn dầu, hí họa
thiếu môi trường đua, chen
đâm ngập ngừng lơ lơi cọ

đời sống ngày ngày qua
cuộc chiến càng phát triển
bom đạn từ rừng xa
lần mò về thành phố

với lứa tuổi như nhau
cùng trung binh quân dịch
"biết ra sao ngày sau"
nhậu, chơi cho thỏa thích

ngày theo ngày nhẩn nha
cùng lang thang xuống phố
ghé Lam Sơn, Sông Đà (2)
mua sách, đọc báo cộp

buổi sáng uống cà phê
buổi chiều uống trà cúc
tri nhân tiện nhân

tri túc tiện túc
cuộc sống nghe nhẹ nhàng
sống vui bằng tình bạn

(1) Tên các quán giải khát

(2) Tên 2 quán sách lớn

Đỗ

em giận gì đây ? không nói năng
cho tôi xin lỗi được hay chẳng
mặc dù, có lẽ, tôi không lỗi
hay lỗi, đôi khi, nghĩ thâm rằng :

em của tôi yêu, chẳng giống ai
đi, về, lưng, gót lượn khoan thai
dịu dàng tay đánh đòng-xa, tuyệt
gió lùa xôn xao đờ áo dài

em của tôi yêu rất trẻ thơ
mắt trong hơn cả mắt nai tơ
nắng vàng lẩn quẩn bàn chân bước
tỉa xuống đường hoa những luống thơ

em của tôi yêu, thật khó tin
lần môi chờ sẵn, đợi ai xin
niềm vui chân thật xanh mơ ước
trong mỗi tiếng cười có trái tim

em của tôi yêu, quá giống tôi
ngày qua ngày vẫn cứ ham chơi
cuộc đời trong suốt như là gió
trời rộng thu tròn hai cánh môi

nghĩ thế mà thôi, giận đó chẳng
cho tôi vượt hết nếp bần khoản
lòng tôi dâng sẵn mời em véo
những nụ tình xanh đã để dành

Dạy Kèm

tặng Lê Thị Kim Bảo

những ngày tôi trốn lính
làm *précepteur*
gặp em đâm lính quính
cô học trò bé thơ

phương trình em biếng giải

quĩ tích lười chứng minh
dụng gương tìm khúc xạ
chờ bắt nụ cười tình

tôi nghiêm như ông cụ
tôi lành hơn nhà quê
một hai em cù rử
đâm ra tôi lạc đề

bài toán tôi lơ giảng
bài *thème* tôi quên xem
lo khoe vài tờ báo
có người đề tặng em...

Thơ Tố Tình

ngỡ mình là sơn ca
tôi treo hồn giữa trời
vung tay vãi tiếng hát
những tiếng hát không lời

em đi rong giữa nắng
tóc gió nổi theo đời
bài ca tình vun quén
xanh từng nhánh tóc lơ

yêu em mây biết nói
yêu em gió biết cười
yêu em nắng biết thờ
tất cả thành thơ tôi

thơ tôi em không đọc
(cũng chẳng cần đọc đâu)
ngàn triệu trang gộp lại
cũng hiển linh một câu:

yêu em, tôi yêu em

Thụ Huấn

em ghé đến thăm thật tình cờ
làm tôi bỏ dở một bài thơ
bài thơ bỏ dở thành nền móng
cho một cuộc tình rất phát phơ

em dạy cho tôi từ bước đầu
yêu là se sẽ nắm tay nhau
là rình cho kỹ hơi tình thờ
là nín cho sâu phút nhiệm màu

tôi được biết yêu thật bất ngờ
với tôi, yêu , tựa tựa làm thơ
cả hai đều trải lòng ra cả
đều hành hạ mình đủ phát phờ

Lý Do

thả quanh một vòng phố
cho thư giãn cái chân
ngó với vòng eo lượn
cho thư giãn tinh thần

ngày ngày tôi xuống phố
cũng chỉ vì cặp chân
càng ngày mắt càng sáng
cũng nhờ lên tinh thần

Đính Hôn

gởi Lý, Phước Ninh

sắp đến giờ
nỗi êm ái vĩnh viễn trôi buộc chúng ta
anh thôi là vòng xe lăn dài đường chờ đợi
em thôi là bộ hành đứng vẫy tay trông

và sớm mai này chắc em dậy sớm
và sớm mai này trời sẽ mát hơn
em sẽ hát thầm một câu ca ngọt ?
em sẽ mỉm cười trước tấm kiếng trong ?

trước hương khói trà anh ngồi nhấm nhí
hạnh phúc hình thành một bữa điểm tâm

em cũng nhớ ra chuyến xe buổi sáng
khách chật giúp mình thêm sát vào nhau
chẳng biết đến đâu ? về đâu chẳng biết.
chỉ biết đang cười, đang nắm tay nhau

trong túi quần anh năm mươi đồng chẵn
rồi Hải, rồi Luân dúm trước tiền mừng

em cũng nhớ ra quả chanh vườn Bửu
buổi tối nhà Đai con sốt vẩy anh
chẳng dễ gì quên bao điều nhỏ nhặt
óng ánh vẩy quanh bên một cuộc tình

nhưng sáng hôm nay, tạm quên đã nhé
chiếc xe jeep lùn của anh Chín anh
đang chở những gì như là trà rượu
có cả cau trâu...tất cả đều xanh

và sáng hôm nay, rồi ra... lát nữa
lát nữa rồi ra ... có cả một đời...

Nghiêng Chào Đà Nẵng Tiểu Thư

1.

chào em, Lê Thị Quỳnh Như
xin đừng nghiêng nón, nắng thu rất hiền
con đường này đã dành riêng
cho người con gái có duyên như là
cô hoa khôi của Tam Toà
thong dong dạo bước trong ta mỗi ngày
ngón chân như những sợi mây
lòng ta ngậm vốc tình đầy tiểu thư
thưa em,

Lê Thị Quỳnh Như
em thơm như ngọn thơ từ Nguyễn Du

2.

chào em, Đoàn Thị Bích Hà
xin đừng vội níu, giữ tà áo phôi
nụ cười em chợt đánh rơi
chắc không sợ ý như tôi ngỡ ngàng
hàng kiền kiền thờ vội vàng
tôi nghe rõ những giọt đàn bay qua
thưa em,

Đoàn Thị Bích Hà
em thơm nhánh chữ Nguyên Sa gợi tình

3.

chào em, Nguyễn Thị Ngọc Lan
xin đừng quíu gót chân vàng thanh xuân
triệu dòng tóc chảy trên lưng
đầy xô, vẩy gọi ngập ngừng theo nhau

công câu thơ, tôi theo hầu
còn lo em sẽ quay đầu ngoá lui
gió đường Hoàng Diệu nhắc tôi
theo sát chút nữa không thôi lạc đàng
thừa em,

Nguyễn Thị Ngọc Lan
thơ Lê Vĩnh Thọ bèn sang bao giờ ?

Ngủ Trưa

ngả lưng trên thảm nắng nồng
mở nút áo đợi gió lồng vào da
nghe lòng Huy Cận mở ra
"ngàn con chim mộng" lướt là bay quanh

hương con gái, đắp chăn xanh
ngắm vào da thịt nở thành ca dao
treo tình lên nhánh chiêm bao
thiu thiu đầu gối vạt thơ bênh bồng

bước thời gian nhẹ như bông
trưa qua chiều đến từ mong tới chờ
giấc ngủ trưa thật ngây thơ
ghé thăm đôi phút hồn lơ mơ buồn

Bệnh Thời Đại Tôi

ngồi "suy tư cuộc chiến"
bên cốc cà phê đen
dòm phớt tờ nhật báo
ngó trời, không nói năng

đi quanh mười con phố
dựa lưng dưới cột đèn
phì phà thở khói thuốc
chôn kín vàng trán nhăn

vung vít những bài viết
nhừa nhựa Sartre, Sagan
hóa thân đôi mắt liếc
thành cái ngoá lật trần

rao vắn dòng lý lịch
trên vại tờ nhật trình:

mê nhạc của họ Trịnh
thích tiểu thuyết hiện sinh

thương cuộc đời lính chiến
thích giọng Mai Lệ Huyền
có khuynh hướng phản chiến
thích thơ Thanh Tâm Tuyền

Một Đoạn Tin Thời Sự

1.
bạo động ở Thanh Bồ
máu chảy ở Đức Lợi
lá, gió hát ngọt ngào
năng bung mình phơi phới

cùng Bà đạo bờ sông
bị cuốn vào đám đông
tiến chiếm Tòa Thị Chính
lòng trôi nổi bênh bồng

hình như Hà Xuân Kỳ...
hình như Phạm Thế Mỹ...
hình như tôi..., không gì !
hình như người lạ mặt ?

gió từ bên Hà Thân
lội bộ qua giòng sông
nhảy lên bàn thị trường
lạnh, tôi nằm khoanh đờng

bản Hiến Chương Vũng Tàu
có sáu tay, ba đầu ?
đã gây ra máu đổ
giữa thâm tình với nhau

2.
tôi đến rạp Trung Vương
hai tay rã mù sương
không ngăn nổi xô xát
nổ giữa giáo và lương

tôi lận con dấu tròn
của "Ủy Ban Tranh Đấu"
lòng bùi ngùi bồn chồn

ném trên dòng máng xối

uống một ly nước chè
ngực như có ai đè
đành lang thang ra phố
bóng đen từng góc hè

hình như Nguyễn văn Đồng
hình như sinh viên Huế
tuổi trẻ quá giàu lòng
cùng nhau " Đứng Đầu Gió"

gió nổi ở chợ Cồn
gió nổi ở chợ Hàn
gió nổi các cửa hiệu...
lạnh quá, tôi bàng hoàng

3.

hình như có Nhảy Dù
rồi Thủy Quân Lục Chiến
đổi đầu người và người
đã nằm trên bãi vị

buồn ghé Châu văn Tùng
rào kềm gai lòng bùng
anh Trâu Điền lên đạn:
- thẳng kia, hãy quay lưng !

Thủ Đô Vẫn Yên Tĩnh

mặt trận ở nông thôn
mỗi ngày một leo thang
thủ đô vẫn yên tĩnh
đủ để chơi phong lan
đủ để chơi đảo chánh
đủ để chơi rửa lon

"bàn viết" dùng để viết
bàn tọa dùng để ngồi
chớ nên xài lộn xộn
thêm rắc rối cuộc đời
thơ, nhạc cùng tiểu thuyết
chen lẫn nhau ra đời

cuộc sống thật dễ thương

thủ đô giàu mùi hương
mùi hương ở P.X
mùi hương ở hội trường
vượt xa thời Nghiêu Thuấn
vũ trường thay chiến trường

tôi ngồi chờ mù sương
bỗng đùng hột cải lương
bay từ xóm nhà lá
thì ra, cũng có buồn

Sài Gòn Năm Tôi Vào Thăm

quần quanh vẫn Vườn Chuối
quanh quần vẫn Bàn Cờ
mái tôn cùng đường sắt
tôi ngồi bệt làm thơ

thơ được đăng Bách Khoa
thơ được đăng Văn Học
được đăng tạp chí Mai

....

thơ cùng tôi lóc cóc

gõ chân quanh Bàn Cờ
gõ chân quanh Vườn Chuối
đôi lần lạc phát phơ
giữa phố người lúi thủi

Buổi Chiều Về Ngang Thanh Quýt

chiếc xe đồ Phi Long
đang về ngang Thanh Quýt
chậm lại như phải lòng
những nhánh tre, cành mít

tôi ngồi sát cửa xe
lẳng lẳng chờ tiếng nô
gió đồng thơm vuốt ve
đám tóc dài chấm cổ

những con heo trên trần
ngủi thấy gì băng khuâng
ụt ịt khan vài tiếng

giữa buổi chiều âm thầm

xe rề rề đi qua
những cây rơm, nóc nhà
soi mới những ánh mắt
hành khách cùng thở ra...

Đi Tìm Nguyễn Thị Liên Phượng

1.

đạp xe vào Vĩnh Điện
đúng vào giờ ra chơi
đứng trước Nguyễn Duy Hiệu
tôi thả lòng đánh hơi

tóc thề rợp ánh nắng
áo trắng đập sân trường
cây phượng đang độ lớn
say hút những mùi hương

tôi thấy cái trống lớn
treo ở cuối hành lang
tôi thấy một cô giáo
gom bầy sáo sắp hàng

đứng ngoài cổng trường đóng
vói hỏi cái sân trường :
ai, Nguyễn Thị Liên Phượng ?
làm thơ thật dễ thương

2.

dắt xe qua cầu gió
vào thị trấn buồn buồn
mắt hỏi từng cửa phố
từng dáng hoa qua đường

thị trấn nửa cây số
vốn là quê ngoại tôi
bỗng nhiên đâm bỡ ngỡ
như chưa từng ghé chơi

đứng giữa ngã ba bụi
ngó xuống hướng Hội An
ngó vào ngã Nam Phước
ngó ra thành phố Hàn

đi đâu, tìm những đâu ?
bài Vàng Lạnh vì đâu
đề tặng Luân...(chăm chăm)
phải chăng từng biết nhau ?

3.

đã vượt qua cánh đồng
lúa đang trở đòng đòng
mái nhà tranh, cây mít
xôn xao ngọn gió lồng

khoe ra những tờ thư
(giấy học trò xếp đôi
mực tím chữ tròn nét
tuồng như tấm hương môi)

chàng trai trắng nước da
tiếp khách rất thật thà
nhận chuyển lời gởi lại
tôi nghe lòng trở hoa

chiều xuống, Đà Nẵng xa
ghé nhà cậu ngâm nga
bài thơ chưa kịp viết
xổ lòng bay tà tà...

*(ghi chú: Nguyễn Thị Liên Phương,
một bút hiệu khác của Nguyễn Nho Sa Mạc
tác giả bài Vàng Lạnh, đăng ở tạp chí Mai)*

Cảm Ôn Những Nhánh Thơ Tỉnh

cảm ơn em, nụ hoa hồng
cảm ơn đôi mắt nhói lòng dạ thơ

cảm ơn mười ngón băng quơ
bất thần bịt mắt tôi vợ vẫn hoài

cảm ơn đuôi mắt chạy dài
giữa lòng phố chợ nghiêng vai ngâm ngợi

cảm ơn em gởi trong tôi
những mầm thơ của một thời đào hoa

cảm ơn em, ánh trăng ngà
cảm ơn mái tóc cài hương hoa lái

cảm ơn hai cái trái tai
đính sợi lát chiếu hài hoà dễ thương

cảm ơn mấy nhánh xương sườn
phơi bên chéo áo xẻ đường hơi cao

cảm ơn vòng má bạch đào
cái răng khênh muốn cắn vào trái tim

Khi Đi Ngang **Trường Phan Châu Trinh**

trăm, ngàn lần như một
mỗi khi đi ngang trường
bỗng nhiên lời chân đạp
như chạm nhằm vết thương

không thể không ngoái cổ
nhìn khoảnh trông sân trường
phủ mắt lên thân tượng
chia bớt một chút buồn

không thể không nhìn thấy
cây cột cờ thông dong
cái cà vạt ngày ấy
cứ thừa ra lòng thông

không thể không trực nhớ
Trần Vinh Anh, Lam Hồ
những Lê Thị Như Hảo
Huỳnh thị Phú...năm nào

không thể không vớ vẩn
nhìn quanh, đợi tiếng chào
bám dính trên tường lớp
chợt nở bùng xôn xao...

không thể không chậm bước
khi qua Phan chu Trinh
trăm, ngàn lần như một
tôi được gặp lại mình

Một Ngày Giời Nghiêm

trời dờ mưa dờ nắng
người dờ khóc dờ cười
thần chết nằm mai phục
thăm thẳm nỗi buồn tôi

luồn lách theo lối xóm
len lỏi đến chợ Cồn
uống ly cà phê Xương
giữ cho thơ chút hồn

Nghe Mưa

ngồi chăm chú đếm hạt mưa
một, hai, ba, bốn...lựa thưa xuống đường
mười ba, mười bảy...dễ thương
hai mươi, hăm một...buồn buồn vẫn vợ
hăm lăm...đã rồi như tờ
thôi không đếm nữa, làm thơ để dành

làm thơ từ thuở chòng chành
hai con mắt nhúng vào vành môi ai

làm thơ từ thuở chân dài
thòng ra vấp cái trâm cài tóc thơm

làm thơ từ thuở cà lăm
câu chào, tiếng hỏi cong cong hương tình

làm thơ từ thuở rùng mình
nửa đêm ẩm ướt thành linh nhớ ai

để dành thơ từ sớm mai
để dành thơ từ đêm dài hôm qua
chờ em đến, để làm quà
em chưa chịu đến thế là trời mưa

một, hai, ba, bốn...lựa thưa
mười ba, mười bảy...cũng vừa nhớ nhung
nhớ em cái bụng chùng bùng
cái tay đồ quạ lưng khùng xé thơ

trời mưa buồn thế, không ngờ

Lục Bát

câu thơ lục bát mọc chân
từ ca dao nó đi lần sang tôi
khi mô nó sẽ qua đời ?
chắc sống vĩnh viễn với trời đất thời

mai sau khi tôi chết rồi
xin lấy nó đắp mặt tôi sau cùng

Yêu Và Nhớ

yêu em không làm thơ
cũng trở thành thi sĩ
nhớ em dù làm thơ
trăm triệu bài vẫn nhớ

yêu em và nhớ em
đều là những cái thú
nhớ em và yêu em
đều là chuyện đã cũ

làm sao khỏi yêu em ?
làm sao khỏi nhớ em ?
con vi trùng cần thiết
đừng chúng ngừa trái tim

Chuyện Tình Không Có Thật

chẳng nhớ nhờ đâu quen các em
một đôi bạn nhí nặng chân tình
má môi chưa thoảng mùi son phấn
mưa nắng vừa uơm những nhánh tình

vào mỗi cuối tuần thường kéo nhau
lang thang đội nắng gió lên đầu
ô mai, me, cóc...ta tập nhấm
nuốt cả nụ cười, chớp mắt nâu

nhiều chủ nhật vàng đi rất xa
đạp xe ngược gió thả tình hoa
đường làng cây lá chen nhau hát
chim ngại mất phần, lạnh lớt ca

vườn ổi Đò Xu thường viếng thăm
quên mang theo võng để thơ nằm
hai em trèo cả lên nhánh ổi
tay hái, mình trườn, miệng trở bông

ta dưới gốc già, ngược chỉ huy :
kia kia...trái đó chớm xuân thì
hai tay ta xách hai đôi guốc
lòng âm theo từng vạt thánh thi

một buổi hôm kia ta tỏ tình
H trầm ngâm hỏi : thế ai xinh ?
con P mướt rướt làm sao ấy
nhưng đã chắc rồi, anh của em !

và buổi hôm sau ta tỏ tình
P cười nũng nịu : thế ai xinh ?
con H nỡn nà làm sao ấy
nhưng đã chắc rồi, anh của em !

những buổi về làng chợt ít đi
gặp nhau ba đứa, một đôi khi
chuyện trường, chuyện lớp...dường như đã
lạt nhách, lạt đề, lạt hướng đi

đêm trước cùng P đi ciné
đêm sau lại rủ H, ciné
một phim xem tiếp liền hai bận
nhưng chẳng hiểu gì, đã u mê

rồi một buổi chiều nắng rất xanh
buồn chân ta ghé H xem tranh
đâu ngờ một lát sau P lại
bắt gặp môi liền với bức tranh

ta đạp xe theo... chẳng kịp P
quay lại, H xua, bảo đi về
đã đi theo họ thì thôi vậy...
chóng mặt ta vào giữa giấc mê

đã vụt bay rồi hai cánh chim
ta yêu tha thiết cả hai em
chẳng qua vụng tính hơn thân phụ
đành gói thơ nằm trắng mấy đêm

Theo Em Về Đại Lộ

lặn lội theo em về Đại Lộ
xách giầy đầu ngõ chực quay lui
con mực nhà em thật đáo đẽ
mới gặp lần đầu đã vẫy đuôi

em trái chiều hoa lên chõng tre
mái hiên tranh úng thấp sau hè
ta đi ra ăng cầm gáo nước
uống cả bóng chiều chín đỏ hoe

chẳng kịp giờ đầu để nấu cơm
em ra vườn hái ngọn rau thơm
cuốn vào bánh tráng cho lành bụng
nhai với hương tình, hương cỏ rơm

chưa nóng chỗ ngồi em hỏi đi
ở đây đêm xuống, lỡ nhiều khi
những "người nháy núi" (1) không cần biết
anh học trò, đâu có biết gì

anh, đúng, học trò chưa đủ khôn
cho nên đôi mắt ấy hợp hôn
đã dám theo về vùng "xôi đậu"(2)
mà chẳng ai thềm đãi cái hôn

(1) tên gọi những du kích Việt cộng

(2) vùng được hai phe cùng kiểm soát, theo đêm và ngày

Mánh Khóe

tặng Nga
cây số 15 Ái Nghĩa

em trọ nhà người ở xóm sau
đi, về em đã bước hơi mau
bởi vì em phải đi ngang ngõ
nhà của ta, nên ngại đụng đầu

ta thấy em thường thiếu tự nhiên
(thật ra như vậy càng có duyên)
ta ngồi xoay cái lưng ra cửa
như thể vô tình, để em yên

thú thật ta không khờ vậy đâu
làm sao lơ ánh mắt dao cau
làm sao để lạc con ruồi đậu

trên trái cười nghiêm, thắm ngọt màu

trước mặt ta ngồi: tấm gương soi
long lanh phản chiếu nét mi dài
vành môi khẽ nuốt gì không biết...?
em nghĩ những gì, đồ lỗi tai ?

ta thấy rõ ràng, hết cả em
nhịp chân hồi hộp... nhấp nhô thêm
guốc son, bầu áo, lai quần...giận
nhịp máu lo hờn rồi trái tim

ta thấy rõ ràng, hết cả ta
từng chùm mụn mới nở trên da
từng chùm thơ trở chưa thơm đủ
đã vội gọi về em thiết tha

Thơ Viết Ngoài Bãi Biển Thanh Bình

1.

nắng chiều khoan một vũng tròn
vàng ối như cặp môi son thơm lừng
tôi ngồi vun cát đắp chân
chừa hai mắt cá tần ngần đợi ai

em nằm bơi giữa khoan thai
sóng chao lấp chiếc hoa tai mạ vàng

lòng tôi thanh thoát nhẹ nhàng
bay theo chờ đỡ hai bàn chân son
với cụm hoa mọc vòng tròn
cánh ngấm nước biển như mơn một bên

tôi vừa đặt được cái tên
cho vùng hoa ấy...lại quên mất rồi

2.

trắng đầy ắp mặt cát vàng
trắng phơi sáng chói hai bàn chân em
những ngón chân, mềm, thật mềm
ngon hơn cả những thỏi kem ngọt ngào

vùi tay dưới cát, chiêm bao
nghe trên đầu lưới dạt dào sóng đê

biển nằm thao thức kẻ bên

thình thoảng lên tiếng gọi em thì thầm
sương khuya rụng giọt thanh tân
tôi nghe tôi rụng giữa lòng hư vô

Thong Dong Khép Lại Những Lời Vu Vơ

hăm lăm năm sống tà tà
hăm lăm năm sống xuề xòa hồn nhiên

sáu mươi năm nữa, đương nhiên
vẫn thanh đạm một cõi riêng đời mình

làm thơ, dạo phố, làm tình
làm ông vua của những tình nhân ta
làm con của quả đất già
làm cha của đám lá hoa xanh vườn

cuộc đời sẽ rất dễ thương
nếu em chung chiếu chung giường với ta

làm thơ để khỏi chóng già
câu thơ bất tận chính là trái tim

bây giờ xin tạm ngồi im

ghi chú: tác giả có sửa đổi trong lần tái bản